

MÜSLÜMAN HER ZAMAN KÂRDA...*

Eüzü bi'llâhi mine's-şeytâni'r-racîm.

Bi'smil'lâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidînâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ve men tebiahû biihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Emmâ ba'd.

a. Dini Doğru Öğretmek

Din şartlara ve koruyucularına göre değişmez, devlete göre değişmez. Nasıl vahyolunmuşsa öyle öğretilir. Devlet tarafından da öğretilirse, din neyse öyle öğretilir. Aslında hakikî laiklikte inanç serbest oluyor. Yâni din ayrı oluyor, devlet ayrı oluyor; ikisi de serbest oluyor.

Bir dinî devlet var; yâni her şey dine göre tanzim ediliyor. Bir de devlete bağlı din var... Bunun en kötüsü devlete bağlı olan din... Çünkü, devlet kendisi dinli değil... Dine sahip çıkarsa, tepeden dini kendi ideolojisine alet ediyor. Umumiyetle, demir perde gerisindeki ülkelerde, bu böyledir. Evet, Moskova'da bir din adamı kadrosu vardır. İllerde, eyaletlerde bir takım din adamları vardır. Hatta, hacca gönderirler sarıkla, cübbeyle, filanca yer müftüsü, falanca yer müftüsü diye... Ama adam gittiği yerde komünizm propagandası yapar. Neden? Çünkü orada din devlete bağlı... Devletin, hizmetinde, kırbacının altında... Bunu böyle yapacaksın, şöyle olacak, böyle olacak denilir.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Bu sistemlerin hangisi en güzel? Dine bağılı olanı tabii, elbette. Yâni dindar olduğumuza göre, her şey Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin emrettiği gibi olsun. Her şeyin Allah'ın emrine, Rasûlüllah'ın emrine uygun olarak düzenlenmesi en idealdir. Orta karar olan şey, hiç olmazsa hür olmaktır. En berbatı da, boyunduruk altına girmektir. O zaman adamlar: “Şu ayeti söyleyemezsin, bunu çıkar! Bunu konuşamazsın, şunu şöyle yapma, bunu böyle etme!” derler. En berbat olan durum da bu...

Şimdi bu berbat duruma düşmemek için, biz kendimiz, evlatlarımızı güzel yetiştirir de, onlar vasıtasıyla böyle hür olarak her yerde anlatırsak; inşaallah Allah'ın emirleri çarpıtılmaz, rayından çıkartılmaz, yanlış istikametlere sevk edilmez, söylenmez.

Ben hatırlıyorum, Güzel Sanatlar Akademisi'nde bir kitap yayınlanmış; “İslâm'da resim yasağı yoktur.” diyor. Halbuki müslümanlar bilir ki, “Allah-u Teâlâ Hazretleri tasvir yapanlara lanet ediyor.” diye hadis-i şerif var... Yâni, İslâm'da aşikâr bir şekilde, herkesin bildiği bir tarzda yasak... Ama bu kitap yazmış, yasak değil diyor. Neden? Kitabı Güzel Sanatlar Akademisi neşrettiği için, mecbur... Orada heykel yapıyorlar, bilmem ne yapıyorlar; yazarı öyle demekzorunda... İşte bu, dinin tehlikeli hali...

Din baskı altına alınmaz. Dini bilgi tazyik ile yamultulmaz, eksik gösterilmez, ters gösterilmez. Her şey neyse bilimsel olarak, dosdoğru ortaya konulur.

“—İslâm faizi yasaklamamıştır.” Yasaklamıştır, bal gibi yasaklamıştır.

“—E canım, Kur’an-ı Kerim’de ribâ yasaklanıyor.”

Sen kelime oyunu yapma, ribâ da faiz demektir. O zaman faiz kelimesi kullanılmamış ama Kur’an-ı Kerim’de bazı kelimeler, meselâ sadaka kelimesi zekât mânâsına gelir. Kur’an-ı Kerim’in kendi vokabuleri, yâni lügatçesi farklı; ancak alimlerin bildiği bir mesele... Yâni, sen kelime oyunları ile işi değiştirme; faiz yasak!

“—Efendim, bira içki değil!”

Niye içki değil? İçti mi bal gibi sarhoş oluyor, ondan sonra götürüp arabayı direğe çarpıyor.

“—Efendim, alkol nisbeti azmış.”

Az da olsa, çok da olsa içki... Zararını veriyor.

O bakımdan, dinin böyle rayından çıkartılması, yönünden saptırılması en tehlikelidir. Buna karşı herkesin, dindar olan herkesin dinini koruma hususunda uyanık olması ve bunu söylemesi lâzım. Yâni, Allah’ın emri budur bu gerçeği kimse çarpıtamaz diye söylemesi gerekiyor, söylenmesi gerekiyor. O bakımdan, bunu söyleyecek bağımlı olmayan, hür insanlara ihtiyaç var...

Midesinden veya boynundan veya daha başka bir yerden bağımlı insanlar bunu söyleyemez kardeşlerim, söyleyemiyorlar. Söyleyemediği zaman, o din adamlığı olmuyor. Din adamlığı olabilmesi için dobra dobra gerçeklerin söylemesi lâzım! Gerçek söylenmediği zaman, o din adamlığı olmuyor.

Onun için, evlâtlarınızı güzel yetiştirin, kızlarınızı güzel yetiştirin. Yâni, dini bakımdan bilgili yetiştirin. Onlar gerçekleri dobra dobra söylesinler, şu konu yasak, bu konu sansürlü, şu konuya girme, şurayı anlatma... Hatta bizim ilâhiyat fakültelerinin, YÖK tarafından programları yapılırken, bazı ilimlere üvey evlat muamelesi yapılıyordu. Zaten ilâhiyat fakülteleri üvey evlât; ayrıca ilâhiyat fakülteleri içindede bazı ilimlere üvey evlât muamelesi yapılıyordu. Yâni birkaç kat üvey evlât...

“—Hangi ilim?”

Fıkıh ilmi... Fıkıh İslâm hukuku olduğu için, adamlar fıkıh dediğin zaman zıplıyor. Yâni yerinde duramıyor gibi bir şey... Canım bu bir ilimdir, bunun Batı’da kürsüsü vardır, okuturlar; doğruyu bir öğret bakalım sen! Öğretmeyi dahi engelliyor. Nasıl engelliyor? Kadro vermiyor. Fıkıh profesörü olma imkânı yok, kadro vermiyor. Yâni sokak çıkmaz, öbür tarafa nasıl gideceksin?

Ötekisinin yolu açık... Felsefe profesörü oluyor, bilmem ne profesörü oluyor, ama fıkıhtan profesör olmuyor. Yâni sen böyle, adamların üstüne tavan koyarak cüce kalmasına sebep oluyorsun. Daha fazla büyüme diye üstüne beton tavan koyuyorsun; daha fazla büyüyemiyor ağaç, başından engelliyor.

O bakımdan, İslâm’ın ilmine vurulan zincirlerin ve gerçeklerin önüne çekilen perdelerin kalkması için konuşabilecek kadroların yetişmesi lâzım! Gerçekleri doğru düzgün

bilen, doğru düzgün anlatan kadro lâzım! He gerçek her yerde söylenmez. Söylendiği zaman suç olur, suç olduğu zaman başı derde girer. Başı derde gireceği zaman da kişi konuşmaz, o zaman ondan bahsetmez. Havadan, sudan bahseder:

“—Efendim hava bugün güneşli, ne kadar güzel! Bahçede çiçekler var... Arılar ne güzel uçuyor, işte arılar bal yapıyor, Allah'ın hikmetine bak!” filân, yâni havadan, sudan...

Yâhu, sen az da öteki konudan bahsetsene!

“—Sen orayı karıştıрма!” diyorlar o zaman...

Yâni, zülf-i yâre dokunduğu zaman, olmuyor. Böyle olmaması lâzım. Bu büyük bir hastalıktır, ictimâî bir hastalıktır. Biz dindar insanlar bunu problem olarak bilmeliyiz ve bu problemi aşmalıyız. Bu problemin öbür tarafına geçmemiz lâzım!

Dinimiz öğretilmezse olmaz! Allah'ın emirleri, yasakları bilinmezse olmaz!

“—Böyle yapsan da olur, şöyle yapsan da olur.” Olmaz! Bir tek yolu var, şöyle olacak!

“—Açılrsa da olur, kapansa da olur.” Olmaz, kapanması lâzım!

Bizim talebelerden bir tanesi anlattı. Hocam saatlerce münakaşa ettik diyor. İzmirli bir adam, bizim ilâhiyatın eski mezunlarından birisiymiş. Hem faizi methediyormuş, hem de paraların bankaya konulmasını din adamı sıfatıyla teşvik ediyormuş. Yâni sıradan bir vatandaş, dışarıda bir tüccar, sakalsız bıyiksız bir laik vatandaş

savunabilir bunu, yâni o söyleyebilir ama, din adamı sıfatıyla ve din adamı olarak: “Bunun böyle yapılması lâzım, tavsiye ediyorum!” diyormuş. Bizim arkadaş, saatlerce konuşmuş; “İknâ edemedim.” diyor.

Din ilmine gölge düşmüştür; bu gölgenin düşmemesi lâzım, pırıl pırıl olması lâzım! Allah’ın emirlerine zincir vurulmaması lâzım!

Sanırım bu kadar üstünde durduğumuz konunun önemi anlaşılmıştır. İnşâallah, kardeşlerimiz evlâtlarını bu tarzda yetiştirirler. Acizâne bendeniz, kendi evlatlarımı aynı şartlara göre yetiştirmeye çalışmış bir kimseyim. Yâni böyle yapmaya gayret ettim. Kolay olmuyor, seneler geçiyor, yıllar geçiyor, ömürler bitiyor ama sonunda neticesi iyi olur inşâallah...

Bizler böyle yapalım! Yirmi sene sonranın hazırlığı bunlar. Yâni, bugünkü çocuğumuz yirmi sene sonra iş başına gelecek, çizgiye gelecek, otuz sene sonra yetişecek. Onun için şimdiden tedbiri alacağız. Bunlar asırlara yönelik işlerimizdir.

Nizamü’l-Mülk, Selçuklu Sultanlarının meşhur veziri, biliyorsunuz. Medreselere çok para harcamış. Bunu şikâyet etmişler Sultan Melik Şah’a, demişler ki:

“—Senin vezirin hazinenin hepsini taşta toprağa harcıyor, orduya para ayırmıyor. Senin ordun zayıflarsa, düşmana yenilirsen halin ne olacak? Bu veziri değiştir. Bu veziri uçur!” gibilerden, aleyhinde çalışmışlar.

Melik Şah genç, Nizamü'l-Mülk yaşlı... Huzuruna çağırıyor, sultan olduğu için kendisi, tahtında diyor ki:

“—Lala, senden bir şikâyet duydum ben... Sen benim hazinemi çok lüzumsuz yerlere sarf ediyormuşsun. Orduyu kuvvetlendirmiyormuşsun?”

Diyor ki:

“—Hükümdarım! Ben saçlı, sakalı ağarmış bir ihtiyar kulunum, kölenim... Esir pazarına götürsen satsan, beş para etmem, kıymetim yok... Senin ordunun mensupları, seni otuz metre kadar uzağa tesir eden oklarıyla koruyabilirler. İki metre kadar uzağa tesiri olan mızraklarıyla koruyabilirler. Ben seni korumak için öyle bir ordu hazırlıyorum ki, senin askerlerin yorulup yattıkları zaman, eğlenip, sarhoş oldukları, sızdıkları zaman, —o tür belâlar o zaman da varmış anlaşılan— benim hazırladığım ordu kalkar, maneviyat ordum kalkar, senin ülkelerini korumak için, müslümanları korumak için onlar seccadelerinde dua ederler. Onların duası berekâtıyla sen saadet selâmet bulursun!” diyor.

Çok ileri görüşlü... Sosyal yardımların, sosyal hizmetlerin, kültürel çalışmaların önemini kavranmış bir vezir olduğu anlaşılıyor. Diyebiliriz ki, Osmanlıların başarısı o yatırımların sonucudur. Yâni o yatırım yapmıştır, alimler yetişmiştir; onlar halka tesir etmişlerdir, insanları sağlam dindar kimseler olarak yetiştirmişlerdir. O sağlam cemiyette toplumumuz gelişmiştir, düşmanlara karşı başarı sağlamıştır, ilerlemiştir.

O bakımdan, bu gibi yatırımların tesiri birden görünmez. Yâni bir çiçek alırsın, bir senede mutlaka çiçek açar, görürsün, Ama bir ağaç diktiğin zaman, meyva vermesi on sene alır. Ağacına göre, daha uzun zaman da alabilir. Bunu, yâni ilme yapılan yatırımın meyvasını yirmi sene, otuz sene, elli sene sonra görür milletler... Ama biz bunu böyle yaparsak, çok fayda sağlarız.

Bizden önceki hocalarımızdan birisi, kendi ihvanını üniversitelerde asistan, doçent olmaya teşvik etmişti; Rh.A Abdül'aziz Hocamız... Şimdi bizim ihvanımızdan ilmin çeşitli dallarında bir sürü ilim adamı var... Yâni birinci sınıf alim, profesör, matematikçi, doktor, tekstil mühendisi ve sâire... Yâni biz ilimde kimseden eksikli değiliz, boynu bükük değiliz, kimsenin karşısında bir şey anlamaz bir durumda kalmıyoruz. Neden? O yaptığı hamleden dolayı... Yâni işi sadece bir noktada bırakmayıp, teknik yöne de müslümanları yöneltmek suretiyle, o taraftaki eksikliği de tamamlamasından dolayı... Ama kaç sene geçti aradan? Yirmi sene geçti, otuz sene geçti. Onun genç talebeleri, yanındaki üniversiteye giden okuyan talebeleri mezun oldular, profesör oldular, hatta emekli oldular şimdi... Onun için, lütfen ilme böylece bakın ve çocuklarınızı böylece yetiştirin!

b. Mü'minin İşine Şaşılır

İlk hadis-i şerif... Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:¹

عَجَبًا لِأَمْرِ الْمُؤْمِنِ إِنَّ أَمْرَهُ كُلَّهُ خَيْرٌ وَلَيْسَ ذَلِكَ
لِأَحَدٍ إِلَّا لِلْمُؤْمِنِ إِنْ أَصَابَتْهُ سَرَّاءٌ شَكَرَ فَكَانَ
خَيْرًا لَهُ وَإِنْ أَصَابَتْهُ ضَرَّاءٌ صَبَرَ فَكَانَ خَيْرًا لَهُ

(حم. عن صهيب)

758. (Aceben li-emri'l-mü'mini inne emrehu küllehû lehayrun, ve leyse zâlike li-ehadin ille'l-mü'mini: İn esâbethü serrâü şekera, ve kâne hayran lehû; ve in esâbethü darrâü sabera, ve kâne hayran lehû.) Mezheb imamı Ahmed ibn-i Hanbel (Rh.A) rivayet etmiş bu hadisi şerifi... Peygamber SAS bu hadisi şerifinde buyuruyor ki:

“Mü'minin işi tamamen şâyân-ı taaccübdür. Mü'minin işine hayret edilir. Müslümanın, müminin işi hayret edilecek durumdadır. Çünkü, onun her işi her bakımdan tamamen hayırdır. Yâni insan mümin oldu mu, her şeyi ile hayır; hangi yönden baksan, hangi tarafına

¹ Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2295, *Zühd* 53/13, no:2999; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.16, no:23975; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VII, s.155, no:2896; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.40, no:7316; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.116, no:4487; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.409, no:2777; Suheyb-i Rûmî RA'dan.

Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.39, no:4094; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.145, no:710; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XIV, s.174, no:14057.

baksan hayırdır. Bu başka bir kimse için böyle değildir; sadece mü'min için böyledir.

Çünkü, müslüman ne yapar? (*İn esàbethü serrâü şekera*) Kendisini sevindirecek sevinçli bir olayla karşılaşırsa şükreder:

“—Yâ Rabbi çok şükür, bana bunu da nasib ettin! Oh, elhamdü lillâh ev sahibi oldum, bark sahibi oldum.” der.

Veyahut,

“—El-hamdü lillâh düğünüm oldu, evlendim.” der. Veyahut,

“—El-hamdü lillâh bu ticaretimde büyük kazanç sağladım, bu seyahatim çok iyi oldu.”

“—El-hamdü lillâh, çocuğum başarılı oldu.” der.

Sevindirici bir şey olunca şükreder. Bundan hayır kazanır. Bu şükretmesi kendisi için hayır olur ve hayır kazanır. Böyle sevinçli bir şey isabet etmesi kendisi için hayır olur.

(*Ve in esàbethü darrâü sabera*) “Kendisine bir zararlı, üzücü, sıkıntılı bir musîbet gelirse, o zaman da sabreder.” “Bunu bana Allah gönderdi, imtihan ediliyorum. Hayatta bazen hadiseler tatlı olur, bazen acı olur. Eh acı ama, bu başıma gelen Rabbimin kaderidir. Ne yapayım, kadere razıyım.” diye sabreder. (*Ve kâne hayran lehû.*) “Bu da onun için hayır olur.”

Yâni, müslümanın sırtı yere gelmez muhterem kardeşlerim! Müslümanın sırtını yere kimse getiremez! Müslümanın sırtı yere değmez, ne yapsan el-hamdü lillâh hayırdadır müslüman...

Sonra müslüman etrafı için de böyledir. Yanında yürüsen faydalanırsın; arkadaşlık etsen, faydalanırsın... Müslümanın her şeyi hayırdır, müslüman tepeden, tırnağa hayır timsalidir. Allah bizi bu imana sahib eylemiş, en büyük nimet budur. El-hamdü lillâhi alâ ni'meti'l-islâm... Bizim bu İslâm nimetine sahip olmamıza hamd olsun...

Biz otururuz sevap kazanırız, kalkarız sevap kazanırız, yemek yeriz sevap kazanırız, uyuruz sevap kazanırız... Nasıl? Peygamber Efendimiz öğleyin uyurmuş, öğleyin uyumak sünnettir. Yat, uyu; sevap kazanırsın, sünnet... Geceleyin şu vakitte kalkarmış, teheccüd namazı kılarmış. Kalk, sevap kazanırsın. Uyudun sevap kazandın, kalktın sevap kazandın. “Peygamber Efendimiz sütü çok severmiş; getir bir bardak süt içeyim!” dersin, “*Bi’smil’lâhi’rrahmâni’r-rahîm.*” dersin, süt içersin; sevap... Hattâ müslümanın evlenmesi sevap... Yani o kadar detaylı anlatıyor ki Peygamber SAS; o detaya şimdi girmek istemiyorum.

Müslüman her anında sevap kazanır, susar sevap kazanır, konuşur sevap kazanır. “Haksız bir ithamda bulundu bana ama, Allah rızası için hadi şu kardeşime cevap vermeyeyim!” diye susar; sevap kazanır. Bir yerde İslâm’a bir hücum yapılıyor; kalkar bir karşılık verir, sevap kazanır. Yâni, her şeyinden sevap kazanır müslüman...

Bunu şuna benzetiyorum: Fransa Atlas Okyanusu’nun kenarında olduğu için, gel-git hadisesi oluyor. Yâni sular bir yükseliyor yedi

sekiz metre... Ondan sonra bir iniyor aşıya, yedi sekiz metre geriye çekiliyor. Danimarka taraflarında, Almanya'nın kuzeyinde adamlar gidiyorlar, denizden o suyun çekilmesi dolayısıyla kalan balıkları ve saireyi topluyorlar.

Su çekiliyor gidiyor, kenarda izi görülüyor, rıhtımın kenarında... Su şuraya kadar çıkarmış, şuraya kadar inermiş; görünüyor izi... Midye izi, yosun izi ve saire belli oluyor. Şimdi şu bir yükseliyor, ondan sonra bir alçalıyor; mehtapla ilgili olarak, ayın cazibesi ile ilgili olarak...

Şimdi Fransa'nın kenarında sun'î bir yer yapmışlar; havuz gibi ama, çok geniş bir yer yapmışlar. Bu havuzun ağzına elektrik üretmeye yarayan türbinleri koymuşlar. Hani bizim barajlara koyduğumuz gibi... Barajın suyunu böyle bir borudan aşı akıtıyoruz, türbini döndürüyoruz, elektrik hasıl oluyor. Karakaya Barajı'ndan, bilmem Sarıyer Barajı'ndan şu kadar elektrik dağılıyor etrafa ya... Türbinleri o denizin suyunun geçtiği yere koymuşlar. Deniz suyu deniz yükseldikçe, o yaptıkları içerdeki büyük, muazzam kısma akar, şaldır, şaldır, şaldır... Deniz suyu yükseldiği zaman, deliklerden geçerken bu tarafa doğru, türbini döndürüyor ve elektrik hasıl oluyor. Yâni bizim barajlardan hasıl ettiğimiz elektriği, onlar oradan elde ediyorlar. Ondan sonra, gel-git'in tersi olduğu zaman, yâni havuza dolmuş olan su denize çekildiği zaman, bu sefer tersine dönerek yeniden türbinleri döndürüyor ve yeniden elektrik hasıl oluyor. Yâni bunu şu bakımdan anlatıyorum, su gelirken de elektrik

hasıl oluyor, giderken de elektrik hasıl oluyor. Müslümanın da işi böyledir. Yâni müslümanın her şeyi sevaplıdır. İmanla, şuurla Allah rızası için hareket ettiğimiz zaman, ne mutlu bize! Ne mutlu müslüman olana! Ne mutlu her işini müslümanca düşünene, yapana! Altındaki hadis-i şerifte de:²

عَجِبْتُ لِلْمُؤْمِنِ إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى لَمْ يَقْضِ لَهُ قَضَاءً

إِلَّا كَانَ خَيْرًا

(حم. حب. حل. عن أنس)

759. (*Acibtü li'l-mü'mini inna'llàhe teâlâ lem yakdî lehû kadâin illâ kâne hayran lehû.*)
“Ben mü'mine şaştım! Çünkü, Allah-u Teâlâ Hazretleri ona ne hükmederse, ne takdir ederse, o onun için hayır olur.” buyurmuş. Bu da işte, bizim imanımızdan dolayı kazandığımız sonsuz hayırlardan, bereketlerden birisi...

² Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.184, no:12929; Beyhakî, *Şuabü'l- İman*, c.VII, s.189, no:9951; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VII, s.221, no:4218; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VII, s.456, no:11907; Ziyâü'l-Makdîsî, *el-Ehâdîsü'l-Muhtâre*, c.II, s.346, no:1815; Hünîd, *Zühed*, c.I, s.237, no:399; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

c. Hastalığın Sevabı

Peygamber Efendimiz SAS buyuruyor ki, yine böyle *acibtü* diye başlamış:³

عَجِبْتُ لِلْمُؤْمِنِ وَجَزَعِهِ مِنَ السُّقْمِ وَلَوْ يَعْلَمُ مَا لَهُ
فِي السُّقْمِ أَحَبَّ أَنْ يَكُونَ سَقِيمًا حَتَّى
يَلْقَى اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ

(ط. عن ابن مسعود)

760. (*Acibtü li'l-mü'mini ve cezeihî mine's-sukmi, velev ya'lemu mâ lehû fi's-sukmi, ehabbe en yekûne sakîmen hattâ lekîya'llâhe azze ve celle.*) Peygamber SAS buyuruyor ki: “Mü'mine ve onun hastalıktan çekinmesine, hastalıktan dolayı telaşına, üzülmesine şaşarım! Eğer mü'min hastalıkta kendisinin manevi bakımdan ne kadar büyük kazançlara sahip olacağını bir bilseydi, biliverseydi; isterdi ki, Rabbine kavuşuncaya kadar bütün hayatı boyunca hep hasta olsaydı...” Böyle isterdi. Yâni hastalığın kendisine sağladığı sevabı bilseydi, temenni ederdi ki, hep hasta olayım da bu sevabı kazanayım... Ne hikmetse bugün çektiğimiz hadisler hep böyle hastalara

³ 54 Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.46, no:347; Bezzâr, *Müsned*, c.V, s.167, no:1761; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.IV, s.266; İbn-i Hacer, *Metâlibü'l-Âliyye*, c.VII, s.261, no:2523; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.14, no:2317; Beyhakî, *Şuabü'l-İmân*, c.VII, s.185, no:9937; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Lafız farkıyla: *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.564, no:6717; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIV, s.176, no:14063.

teselli verenlerden geliyor. Herhalde hanımlar tarafında veya sizin aranızda hastası olanlar var. Neyin nesiye yâni, hastalığın böyle mânevî sevapları, bereketleri çoktur. O bakımdan sabrederse büyük ecirler kazanır.

d. Mazeret Nedeniyle Amelin Aksaması

Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan rivayet edilmiş bu hadis-i şerif:⁴

عَجِبْتُ لِمَلَكَائِنِ مِنَ الْمَلَائِكَةِ نَزَلَا إِلَى الْأَرْضِ
يَلْتَمِسَانِ عَبْدًا فِي مُصَلَّاهُ فَلَمْ يَجِدَاهُ ثُمَّ عَرَجَا إِلَى
رَبِّهِمَا فَقَالَا يَا رَبِّ كُنَّا نَكْتُبُ لِعَبْدِكَ الْمُؤْمِنِ
فِي يَوْمِهِ وَلَيْلَتِهِ مِنَ الْعَمَلِ كَذَا وَكَذَا فَوَجَدْنَاهُ قَدْ
حَبَسْتَهُ فِي حَبَالَتِكَ فَلَمْ نَكْتُبْ لَهُ شَيْئًا فَقَالَ
اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ أَكْتُبَا لِعَبْدِي عَمَلَهُ فِي يَوْمِهِ
وَلَيْلَتِهِ وَلَا تَنْقُصَا مِنْ عَمَلِهِ شَيْئًا عَلَى أَجْرِهِ
مَا حَسَبْتُهُ وَلَهُ أَجْرُ مَا كَانَ يَعْمَلُ

(ط. عن ابن مسعود)

761. (Acibtü li-melekeyni mine'l-melâiketi
nezelâ ile'l-ardı, yeltemisâni abden fî

⁴ Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.272, no:346; İbn-i Hacer, *el-Metâlibü'l-Âliyye*, c.II, s.278, no:621; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

musallâhü felem yecidâhü, sümme arecâ ilâ rabbihimâ, fekâlâ: Yâ rabbi, künnâ nektübü li-abdike'l-mü'mini fî yevmihî ve leyletihî mine'l-ameli kezâ ve kezâ, fevecednâhü kad habestühû fî habâletike, felem nektübü lehû şey'en; fekâle'llâhu azze ve celle: Üktübâ li-abdî amelehû fî yevmihî ve leyletihî, ve lâ tünkısâ min amelihî şey'en alâ ecrühû mâ hasebtühû, ve lehû ecru mâ kâne ya'melü.)

Peygamber SAS buyuruyor ki, bu hadis-i şerifinde:

“Ben iki meleğe şaştım, Allah’ın meleklerinden iki meleğe hayret ettim. Onlar yeryüzüne indiler, bir kulu arıyorlardı namaz kılma yerinde ve onu bulamadılar. Sonra tekrar Rablerinin huzuruna çıktılar, dediler ki:

‘—Ya Rabbi, biz filânca kulun için her gün ve her gece yaptığı amellerden dolayı şöyle şöyle sevaplar yazmaktaydık. Fakat, senin takdirin dolayısıyla, onu bu işleri yapamaz durumda gördük ve ona bir şey yazamıyoruz.’ Bunun üzerine, Allah-u Teâlâ Hazretleri buyurdu ki: ‘—Ona gündüz ve gece yapmış olduğu amelleri yapmış gibi yazın ve sakın onların sevabından bir şeyi eksik etmeyin! Onun ecrini, ona musallat ettiğim meşguliyetten dolayı aynen veriyorum.’ buyurdu.” O onu yapamasa bile, aynen yapmış gibi ecri alıyor.

Yâni bu hadis-i şeriften şu anlaşılıyor ki: Bir kul itiyadı olan bir takım amelleri, yâni yapmakta olduğu bir takım sevaplı işleri, ibadetleri bazı sebeplerden dolayı yapamasa; bir mazereti olduğu için, hastalığı olduğu için, Allah’ın bir

takdiri dolayısıyla yapamama durumuna düşse, Allah-u Teâlâ Hazretleri o özrünü kabul ediyor. O özründen dolayı o ibadeti yapamadığı halde, yapmış gibi Allah ecir veriyor. Yâni, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin fazl u kereminden bir keremi de budur ki, kul îtiyad haline getirmiş olduğu bir güzel işi, bir mazeret dolayısıyla yapamama durumuna düşerse; Allah ona yapmış gibi sevap verir. Bu mazeret hastalık olabilir, Allah'ın bir başka takdiri olabilir, bir başka sebebi olabilir; sevabını aynen alır.

e. Müslümanın Haline Şaştım!

Peygamber Efendimiz SAS, buyuruyor ki:⁵

عَجِبْتُ لِلْمُسْلِمِ إِذَا أَصَابَتْهُ مُصِيبَةٌ إِيَّاهُ
وَصَبَرَ وَإِذَا أَصَابَهُ خَيْرٌ حَمِدَ اللَّهَ وَشَكَرَ إِنَّ الْمُسْلِمَ
يُؤْجَرُ فِي كُلِّ شَيْءٍ حَتَّى فِي اللَّقْمَةِ يَرْفَعُهَا إِلَى

فِيهِ

(ط. هب. عن سعد)

762. (Acibtü li'l-müslimi izâ esâbethü musîbetün ihtesebe ve sabera, ve izâ esâbehü hayrun hamida'llâhe ve şekera, inne'lmüslime yü'ceru fî külli şey'in, hattâ fi'l-lukmati

⁵ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.177, no:1531; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.171, no:208; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.189, no:9950; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.78, no:143; Ziyâü'l-Makdisî, *el-Ehâdîsü'l-Muhtâre*, c.II, s.15, no:1027; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XLV, s.39; Sa'd ibn-i Ebî Vakkas RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.297, no.6637; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIV, s.177, no:14064.

yerfeuhâ ilâ fîhi.) Bu gün hep, aynı mevzu etrafında döndük. SAS Efendimiz buyuruyor ki: “Ben müslümanın haline şaştım! Çünkü, ona bir musibet geldiği zaman, Allah’tan sevabını bekledi ve sabretti; hayır geldiği zaman da Allah’a hamd etti ve şükretti. Müslüman böylece her şeyinden dolayı ecir kazanır. Hatta ağzına kaldırdığı lokmadan dolayı bile sevap kazanır.”

f. Dünyanın Peşinde Koşmak

Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:⁶

عَجِبْتُ لِطَالِبِ الدُّنْيَا وَالْمَوْتُ يَطْلُبُهُ وَعَجِبْتُ
لِغَافِلٍ وَلَيْسَ بِمَغْفُولٍ عَنْهُ وَعَجِبْتُ لِصَاحِكٍ مِلْءٍ
فِيهِ وَلَا يَذْرَى أَرْضَى عَنْهُ أَمْ سُخِطَ

(عد. هب. عن ابن مسعود)

763. (*Acibtü li-tâlibi'd-dünyâ ve'l-mevtü yatlubühû, ve acibtü ligâfilin ve leyse bi-mağfûlin anhü, ve acibtü li-dâhikin mil'e fîhî ve lâ yedrî e rudiye anhü em sühıta.*)

Bu hadisi şerif, biraz tehditli bir hadisi şeriftir. Diyor ki, Peygamber Efendimiz:

⁶ Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.362, no:10588; İbn-i Ebî'd-Dünyâ, *Zemmü'd-Dünyâ*, c.I, s.169, no:414; İbn-i Ebî Âsım, *Zühd*, c.I, s.93, no:186; İbn-i Adiy, *Kâmil fî'd-Duafâ*, c.II, s.273; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.84, no:249; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXVII, s.170; Ebü'd-Derdâ RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.58, no:43838.

“Dünyayı taleb eden, dünya peşinde koşan insana şaştım! Halbuki ecel onun peşinde, ölüm kendisinin peşinde, o onun farkında değil; o dünyanın peşinde, ben ona hayret ettim.

Ve şu gafil insana şaştım ki, onun yaptıklarından Allah gafil değil... Kendisinden gafil olunmayan, kendisi gafil olan insana şaştım! Allah kimseden gâfil değil, herkesin yaptığını biliyor.

Ve ağız dolusunca gülen insana; ağzı dola dola — yâni ağzını yayayaya diyelim biz—kahkah, kihkih, gülen insana şaştım! O bilmiyor ki Allah kendisinden razı mı, yoksa kızıyor mu? Bunu bilmediği halde, gülen işte bu kimseye şaşarım!” diyor.

Muhterem Kardeşlerim, karikatürlerde hatırlıyorum bir balık çizerler, küçük balık. Arkasında daha büyük bir balık ağzını açmış, arkasından yüzüyor. Onu yakalayacak yutacak yâni. Böyle onun arkasında daha büyük bir balık, daha büyük ebatta; o da onun böyle arkasında gidiyor. Onun arkasında daha büyük bir balık, o da onun peşinden gidiyor. Yâni o onu yutacak, o onu yatacak, o onu yutacak... Tabii önündeki küçük balığı kovalayan arkasındakinden haberdar değil, vaziyeti bilmiyor. O onu yutmak peşine ama, arkasından daha büyük bir balık var, o da onun peşinde...

Şimdi bizim de arkamızdan ecel kovalıyor, ecel var, yâni ölüm var... Ölüm kendisini takip edip dururken, koşturup dururken, yâni fırsat kollayıp dururken, dünyayı taleb edene şaşarım diyor Peygamber Efendimiz...

Burada tabii, bir izahta bulunmamız gerekir muhterem kardeşlerim: Dünya insana ahireti unutturup Allah'ın rızasını kazanmaktan alıkoyan şeylerin hepsine birden verilen isimdir. Yoksa, bazıları meseleyi doğru anlayamayabiliyorlar. Bir insan Allah'tan gafil değilse, Allah rızası için çalışmakta ve gayret göstermekteyse, ticaret yapabilir, iş yapabilir, çeşitli meşguliyetlerde bulunabilir ama, mesele Allah'tan gâfil olmaması ve niyetinin iyi olmasıdır. Allah'ı unutarak yapıldığı zaman olmuyor, dünyaya yönelik çalışma kişiye hayır getirmiyor.

Meselâ, Ebû Bekr-i Sıddık Efendimiz'in zenginliğini biliyoruz, Osman-ı Zinnûreyn Efendimiz'in zenginliğini biliyoruz, İmam-ı Azam Efendimiz'in zenginliğini biliyoruz... Yâni gâfil olmadıktan sonra, Allah'ı unutmadıktan sonra, görevlerini yaptıktan sonra, Allah'ın dinine hizmet olduktan sonra, onun bir mahzuru olmaz.

Eğer Allah'tan alıkoyuyorsa;

كُلُّ مَا أَلْهَاكَ عَنْ ذِكْرِ مَوْلَاكَ فَهُوَ دُنْيَاكَ

(Küllü mâ elhâke an zikri mevlâke fehüve dünyâke) “Seni Allah'ı zikretmekten, anmaktan, ona kulluk etmekten alıkoyan her şey dünyadır.” deniliyor.

Yâni, diyelim ki bir meşguliyet tutturmuş kişi, Allah'ı unutturuyor. O meşguliyet isterse para kazanmaya yönelik bir şey olmasın, o da dünyadır. Bir kenarda ömür tüketiyor boş yere, onun peşine takılmış; o da dünyadır. Yâni,

Allah'tan insanı alıkoyan her şey dünyalık sayılır ve mel'undur, makbul değildir.

İnsan ahirete rağbet etmeli, Allah'ın rızasını kazanmaya gayret etmeli!

g. İyilikle Gönül Kazanmak

Nihayet sonuncu hadis-i şerifini okuyorum, bu akşamki sohbetimizin:⁷

عَجِبْتُ لِمَنْ يَشْتَرِي الْمَمَالِيكَ بِمَالِهِ ثُمَّ يَعْتِقُهُمْ
كَيْفَ لَا يَشْتَرِي الْأَحْرَارَ بِمَعْرُوفِهِ فَهُوَ أَعْظَمُ
ثَوَابًا

(أبو الغنائم النرسی فی قضاء الحوائج عن ابن عمر)

764. (*Acibtü li-men yeşteri'l-memâlîke bi-mâlihî sümme yu'tikuhüm, keyfe lâ yeşteri'l-ahrâra bi ma'rûfihî ve hüve a'zamü sevâben.*)

Abdullah ibn-i Ömer RA'dan rivayet edilmiş. Peygamber Efendimiz diyor ki:

“—Köleleri Allah rızası için malıyla parasıyla satın alıp da, sonra onları azad edenlere şaşarım!”

Sevap kazanmak için böyle yaparlardı. Meselâ, Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz Bilâl-i Habeşî'yi çok para vererek aldı ve azad etti. Çok eziyet ediyordu Bilâl-i Habeşî'nin efendisi, çok zulmediyordu ona... Talip oldu, “Sat bunu bana!” dedi. O da çok para istedi ama, Ebû

⁷ *Kenzü'l-Ummâl*, c.VI, s.345, no:15975; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.55, no:1711.

Bekr-i Sıddık istediği parayı verdi; Bilâl-i Habeşı Hazretleri'ni kurtardı ve azad etti. Peygamber Efendimiz burada diyor ki... Tabii bunu Ebû Bekr-i Sıddık Efendimiz için demiyor. Ben köle azad etmenin sevabını anlatmak için şimdi söyledim bunu, hadis-i şerife dönüyorum:

“—Köleleri satın alıp malıyla, parasıyla; sonra azad eden kimseye şaşarım. Niye hürleri onlara iyilik yaparak satın almıyor? Bu sevapça daha fazla!” diyor.

Anlaşıldı mı? Yâni köleleri para verip satın alıp, ondan sonra azad etmek çok sevap; bunu yapmak çok para, pahalı... Bir köle kaçadır? Bir köle bir kamyon fiyatınadır, bir otomobil fiyatınadır bu günün parasıyla; yâni kolay bir şey değildir. Çünkü adamı çalıştıracaksın yâni, boğazına biraz yiyecek vereceksin, ev vereceksin; şunu şöyle yap, bunu böyle yap diyeceksin, yapacak. Yâni bayağı insanı zahmetten kurtaran bir şey... O devir için önemli bir imkân yâni, öyle az bir şey değil... Bayağı bir para, bir otomobil gibi, bir kamyon gibi kıymetli, paralı, ücreti çok... Onu alıyor azad ediyor. Bu sevap... “Bunun sevabının kıymetini bilen insana şaşarım, hürleri niye satın almıyor?” diyor.

Hürler nasıl satın alınacak? İyilik yaparak, ma'ruf dediğimiz şey; yâni aklın ve şeriatın güzel gördüğü, sevdiği, beğendiğı, zarif, latif hallerle hürleri niye satın almıyor? (Ve hüve a'zamü sevâben) Bu, sevap olarak daha da fazla diyor.

İşte bu son cümle üzerinde ne kadar dursak,

zihnimize bunu ne kadar derin bir şekilde kazısak, nakşetsek; o kadar iyidir. Köle azad etmek sevab ama, hürleri, hürlerin gönlünü alıp onları kendine dost edinmek daha fazla sevaplı...

Arkadaşlığın önemini gösteriyor bu... Yâni insanlara iyilik yapmanın kıymetini gösteriyor, Asil bir insan, köle değil... Şerefli, zengin, parası var, pulu var; sen ona bir iyilik yapıyorsun, o sana şükran borçlu oluyor, müteşekkîr kalıyor yâni... Bunun sevabı, köle azad etmekten daha fazla diyor.

Bakın, İslâm bir cemiyetin olumlu bir istikamete gitmesi için, insanların birbirlerini sevmesi için ne kadar güzel mükâfatlar koyuyor, ne kadar olumlu mükâfatlar koyuyor.

Buna benzer bir başka şey hatırladım: Bir insanın ihtiyacı olan din kardeşine borç para vermesi, fakire sadaka vermesinden daha sevaplı oluyor. Neden? Kardeşi o, arkadaşı, dostu o; dostluk çok önemli olduğundan... Dostuna borç para veriyor, geriye alacak parayı; fakire sadaka veriyor, temelli gidecek. Önceki daha sevaplı... Neden? İslâm'da dostluk kıymetli de onun için...

Onun için, başkaları ne yapar bilmiyorum ama, herkesin tabii dost olmasını temenni ederiz. Bizim kardeşlerimiz, yâni bizi seven, bizi tanıyan işte böyle toplandığımız müslüman kardeşlerimiz, ve bundan sonra da videodan bu konuşmayı dinleyen kardeşlerimiz, lütfen kardeşliklerini, arkadaşlıklarını Allah'ın istediği gibi samimi yapsınlar, candan yapsınlar!

Yâni bak, Allah borç verdiği zaman sevaplı sayıyor. Ona iyilik yaptığı zaman çok sevap alıyor. Fakat bunun tersi ise daha kötü, daha fazla günah kazandırıyor insana... Arkadaşına kötülük yapan, böylece sağlıklı İslâm cemiyetini ifsad eden de, daha fazla günah kazanıyor.

Melbourn’da, bizi bu camide konuşturmayacaklarına dair yazıyı gönderdikleri zaman, düşündük: “Sydney’e gitsek mi, gitmesek mi? Gitmeyebiliriz Sydney’e ama, kardeşlerimiz var, ilgi gösteriyorlar bizlere... Allah razı olsun... Telefon ettiler, bizleri davet ediyorlar, biz kardeşlerimizi ziyarete gideriz. Camiye almıyorlarmış, konuşturmuyorlarmış... Konuşturmuyorlarsa evlerine gideriz, kardeşlerimizi ziyaret eder geliriz. Yeter bize...” dedik, öyle düşündük, o maksatla geldik.

Birbirinizle kardeşliklerinizi safî, hâlis yapın, candan yapın ve birbirinize sımsıkı bağlanın! Müslümanların birbirine bağlanmasını Allah-u Teâlâ Hazretleri çok seviyor çok büyük mükâfatlar veriyor.

Burada bitireceğim dedim ama, Buhârî’nin rivayet ettiği bir hadis-i şerif daha var altında onu da okuyayım, kısa:

h. Kötülüğe İyilikle Mukabele

Bu hadis-i şerifte Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁸

⁸ Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.VI, s.260, no:8078; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.551, no:22404; Eyyüb ibn-i Meysere Rh.A’ten. Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.III, s.14, no:4018; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

عُدْ مَنْ لَا عُودُكَ وَأَهْدِ مَنْ لَا يُهْدَى لَكَ

(تغ هب عن أيوب بن ميسرة مرسلًا)

765. (*Ud men lâ yeùdüke, ve ehdi men lâ yühdî lek.*) “Seni ziyaret etmeyene, sen ziyaret yap! Sana bir şey vermeyene sen hediye ver!”

İşte dostluğun anahtarı da bu! Her şey karşılıklı olmaz, bazı şeyler karşılıksız olacak. Ve karşılıksız olduğu zaman da, sevabı daha fazla oluyor. Bunu büyüklerimiz atasözü olarak şöyle ifade etmişler, yâni kelimelere dökmüşler. Diyorlar ki:

“—Kötülüğe kötülükle mukabele her kişni kârdır, kötülüğe iyilikle mukabele er kişni kâridir.” Yâni birisi kötülük yapmış, sen ona iyilik yapacaksın. Bunu herkes yapamaz, işte bu babayığitlik... Asıl pazu kuvveti bu...

Peygamber SAS zamanında, gençler güreşiyorlarmış. O da uzaktan geliyor oraya... Gençler utanıyorlar Peygamber Efendimiz bizi altlı, üstlü güreşirken görür diye... Yanlarına varıyor, kızmıyor yâni... Onların tabii, spor yapması lâzım. Diyor ki:⁹

Kenzü'l-Ummâl, c.IX, s.97, no:25150.

9 Buhârî, *Sahîh*, c.XIX, s.72, no:5649; Müslim, *Sahîh*, c.XIII, s.19, no:4723; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.236, no:7218; İmam Mâlik, *Muvatta'* (Rivâyet-i Yahyâ), c.II, s.906, no:1613; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.446, no:1317; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.305, no:8270; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.241, no:21656; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.105, no:10226; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VI, s.363; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.377, no:7697; er-Rebi', *Müsned*, c.I, s.274, no:710; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.III, s.25, no:1730; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.213, no:1212; Tahavî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.IV, s.189, no:1419; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VIII, s.347, no:25894; Abdü'r-Rezzak, *Musannef*,

لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرْعَةِ إِنَّمَا الشَّدِيدُ الَّذِي يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ الْغَضَبِ

(خ.م.حم.ق. عن أبي هريرة؛ د. عن ابن مسعود)

(*Leyse's-şedîde bi's-suraati*) “Pehlivan güreşte karşı tarafı yere çalan değildir, yere yatıran değildir. (*Inneme's-şedîdü'llezî yemlikü nefsehû inde'l-gadabi*) Asıl pehlivan, gazaplandığı zaman kendisine hâkim olup, kendisini tutabilen kimsedir. Sinirlenmeyip kendisini tutabilen insandır.” Böyle bir nasihat eylemiş. Demek ki, güzel ahlâk karşılıksız olanı oluyor. Aradaki kırgınlıkları düzeltmenin çaresi de budur, başka çaresi yok yâni. Çünkü o bir tarafa çeker, sen bir tarafa çekersen, ip kopar. Yâni sen karşılıksız olarak kötülüğe iyilikle muamele edersen, iş düzelir. Tasavvufî ahlâk da bunu gerektiriyor.

Yunus Emre'nin biliyorsunuz, ilâhisi var:

Dövene elsiz gerek, Sövene dilsiz gerek, Derviş gönülsüz gerek; Sen derviş olamazsın!

Yunus güzel söylediği için, insana pek böyle itiraz hissi gelmiyor ama birisi diyebilir ki:

“—Yâ o beni dövecek, benim elim armut mu topluyor; ben de ona patlatırım! O konuşacak, ben susar mıyım; ben de konuşurum!”

c.XI, s.188, no:20287; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.522, no:7705; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.169, no:2140; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVIII, s.248, no:19330.

Ama işte karşındaki müslümansa, uymayacaksın ona, sabredeceksin!

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz’e birisi gelmiş, açmış ağzını yummuş gözünü, yükleniyor. Adam müşrik... Peygamber Efendimiz de orada... Ebû Bekr-i Sıddîk RA da Peygamber Efendimiz var diye böyle sessiz duruyor. Bir Peygamber Efendimiz’e bakıyor, bir konuşan şahsa bakıyor, ses çıkartmıyor. Ötekisi azıtmış artık, işi ilerletmiş, daha beter yüklenmeğe başlamış. Hazret-i Ebû Bekir yine sabretmiş... Daha beter yüklenmeğe başlamış; yine sabretmiş... Nihayet:

“—Ama sen de haksızlık ediyorsun, şu şöyle değil mi, bu böyle değil mi?” diye cevap vermeye başlayınca; Peygamber Efendimiz SAS derhal oradan kalkmış ve yürümeğe başlamış.

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz bir bakıyor ki, Rasûlüllah SAS Efendimiz gidiyor... Hemen koşuyor arkasından, diyor ki:

“—Anam babam sana fedâ olsun yâ Rasûlallah! Size karşı kırıcı bir harekette mi bulundum? Hiç tahmin etmiyordum, yâni sizi kırmak istemişyordum; niye kalktınız?”

Diyor ki:

“—Ey Ebû Bekir! Bana karşı bir şey yapmadın ama, sen konuşmazken, susuyorken, sana karşı o edepsiz konuşup dururken, senin namına bir melek ona cevap veriyordu.”

Melek nasıl cevap verir, cevap verince öbür tarafa ne olur; bilmiyoruz ama, herhalde öbür tarafa bir şey olur, bu taraf da herhalde savunmuş oluyor. Nasıl oluyorsa...

“—Ama, sen kendin cevap vermeye başlayınca, seni savunan melek aradan çekildi; oraya şeytan geldi. Şeytanın geldiği yerde de, peygamber olarak ben duramayacağım için, benim durumum dolayısıyla orada durmamam gerektiğinden kalktım.” diyor.

Demek ki münakaşalarda bir fayda yok, çekişmelerde kavgalarda bir fayda yok... Dövene elsiz, sövene dilsiz olmak gerekiyor, işin yatışması bakımından...

Allah-u Teâlâ Hazretleri hepimizi güzel ahlâk ile muttasıf eylesin, sevdiği işleri yapmayı nasib etsin... Bizde sevmediği ne gibi hal, huy ve sıfat varsa, bizi onlardan pak eylesin...

Ömrümüzü hayırlı ve verimli işler yaparak, hakikaten başarılı, müslümanlar için faydalı işler yaparak geçirmeyi nasib eylesin... Ahir ömrümüzde güzel bir hal ile hallenip ve buyurun: *“Eşhedü en lâ ilâhe illa’llah, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû.”* diyerek, iman-ı kâmil ile göçmeyi, cennetine cemâline

nâil ve sahip ve mazhar olmayı Allah cümlemize
nasib eylesin...

Bi-hürmeti esrarı sûreti'l-fâtihah!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

20. 03. 1988 - Sydney / AVUSTRALYA

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak
ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü